

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Idea Theologiæ Specvlativæ

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ, 1648

IV. De Perfectione, & Bonitate Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38884

ter distinctæ, non potest ex iis non oriri realis compositio. *Respondes*, ex neutro capite sequi compositionem in Deo, non ex primo, cum sit summa identitas inter naturam, in qua quælibet persona cum aliis convenit, & personalitatem per quam ab iis distinguitur. Non etiam ex secundo, nam vel personæ considerantur ut sunt unum in essentia, & sic non sunt unum per compositionem, sed per identitatem: vel ut sunt inter se realiter distinctæ, & sic non coalescunt ut unum quid componant, sed sunt tantum plures res simplices; sicut numerus est plures unitates.

CAPUT IV.

De Perfectione & Bonitate Dei.

RESOLUTIO I. *Deus non est tantum perfectus, sed etiam summè perfectus.*] PRIOR PARS PROBATUR: nam perfectum illud dicitur cui nihil deest ad suum complementum naturale. At Deus eadem necessitate qua est ens à se, habet omnem perfectionem sibi connaturaliter debitam, neque ea vi alicujus agentis extrinseci privari potest, sive ex toto, sive ex parte.

Ubi adverte quòd etsi creaturæ dici possint perfectæ, quatenus habent perfectiones ad suum statum connaturalem requisitas, sive eæ ad entitatem spectent, sive ad operationem, sive ad assecutionem finis; Deus tamen in eo genere multò est præfectior, cum prædicta habeat longè nobiliori modo quàm creaturæ, ut notat S. Doct. 1. p. 9. 6. art. 3. In primis enim Deus essentialiter & à se est ens actuale, creaturæ verò sunt dependenter ab agente extrinseco; essentia Dei per seipsam operatur, res autem creatæ per varias potentias & accidentia: Deus tandem per seipsum beatus est, alia verò beatitudinis objectum extra se habent.

Secunda pars ostenditur, quia illud dicitur summè perfectum, cui absolute nulla deest perfectio: at Deo

absolutè nulla deest perfectio, cum enim ipse sit fons rerum omnium existentium, nihilque sit possibile nisi per ordinem ad potentiam illius, necesse est ut omnem omnino perfectionem aliquo modo in se præhabeat.

* *Confirmatur*, nam Deus est id quo nihil majus, aut perfectius excogitari potest: quare non tantum debet habere omnem perfectionem sibi debitam, sicut pleræque res habent, juxta statum suum; sed etiam omnis perfectio, in tota latitudine entis, concipi debet ut illi debita, eique necessariò, & essentialiter competens; alias posset aliquid cogitari melius, & perfectius Deo, quod repugnat. Unde Dion. cap. 5. de divinis nominibus, ait Deum non modo esse existentem, sed simpliciter, & incircumscriptè totum in seipso esse uniformiter accipere.

RESOLUTIO II. *Aliquæ perfectiones sunt in Deo formaliter, aliæ eminenter duntaxat.*] UT HOC INTELLIGAS NOTA perfectiones esse duplicis generis, aliæ enim dicuntur simpliciter simplices, aliæ simplices secundum quid; perfectio simpliciter simplex dicitur illa, quæ in quolibet ente, ut ens est, melior est ipsa quam non ipsa. Simplex verò secundum quid, quæ non ita se habet: quo posito.

Dico primò, perfectiones prioris generis esse formaliter in Deo, qua parte in suo conceptu formali dicunt perfectionem: sic enim Deus dicitur formaliter vivens, intelligens, sapiens, &c. Imò Deus non tantum identicè, sed etiam essentialiter est vita, intelligentia, & sapientia ex supradictis, quia tamen istæ perfectiones in creatis dicunt imperfectionem, cum sint finitæ, & in genere accidentis, hoc modo non possunt esse in Deo formaliter sed tantum eminenter, juxta jam dicenda.

Dico secundo, perfectiones posterioris generis esse tantum eminenter in Deo: cum enim dicant imperfectionem, non potest spectare ad consummatam Dei perfectionem, quòd eas formaliter contineat; sufficit

est ergo quod illas contineat eminenter, eo videlicet sensu, ut possit Deus sua virtute perfectiones illas producere in creaturis, & per seipsum efficere, quicquid illæ præstant in genere causæ efficientis.

Ex iis autem colligi potest 1. Creaturas esse Deo similes secundum similitudinem quandam analogicam, eò quòd illarum perfectiones sunt in Deo longè nobiliori modo quam in ipsis: quamvis admittendum non sit, quòd Deus sit similis creaturæ, ut notat S. Thomas *9. citata art. 3. ad 4.* & multò minus quòd Deus sit aliqua res creata, aut quòd res aliqua creata sit Deus.

Collige 2. Nomina communia Deo & creaturis non dici de illis univocè, neque etiam æquivocè, sed analogicè; quatenus perfectiones iis significatæ, sunt quidem in creaturis, non æqualiter ac in Deo, sed modo inferiori, & cum ordine ad illum; qua de re vide S. Thomam *1. p. q. 13. art. 3.*

RESOLUTIO III. *Deus est summè bonus.*] **PROBATUR**: nam tripliciter aliquid potest dici bonum. 1. Quatenus bene seu consentaneè ad rectam rationem operatur. 2. Quatenus est conveniens vel sibi, vel etiam alteri, & ab eo appetibile. 3. Quatenus bonum idem est ac perfectum. At Deus his omnibus modis est summè bonus, cum ipse sit rectus & sanctus in omnibus operibus suis, habeat statum sibi maximè convenientem, & à creaturis omnibus, tanquam summum earum bonum, pro cuiusque modulo appetatur; perfectionesque omnes possibles essentialiter possideat.

Dices, summum bonum debere excludere omne malum, ergo, &c. Respondeo, summum bonum debere excludere omne malum, à subjecto in quo est, non autem ab aliis, quorum respectu se habet extrinsecè.

Quo loco advertite 1. Esse bonum per essentiam, esse proprium folius Dei, ut notat S. Doctor art. 3. & satis intelligi potest ex dictis *resol. 1.* Quæ enim ibi de per-

fectione Dei allata sunt, ad illius bonitatem a quæ pertinent, cum bonum & perfectum idem sint.

Adverte 2. ex art. 4. Quod etsi Deus communicet bonitatem suam creaturis in genere causæ efficientis, exemplaris, & finalis; res tamen quælibet dicitur bona formaliter, à bonitate sibi inhærente, quæ non est ipsa bonitas divina, sed quædam exigua illius similitudo, & participatio.

Neque refert quod Deus dicatur bonum omnis boni, non enim sensus est, quod creaturæ sint tantum bonæ extrinsecè: idque à bonitate divina, habent enim propriam & internam bonitatem; aut quod bonitas divina singulis rebus inhæreat, siquidem Deus in nullius rei compositionem venire potest, ex supradictis: Deus ergo dicitur bonum omnis boni, quia causat omnem bonitatem creaturarum modis prædictis. Hinc intelligis præclarum illud *Augustini 8. de Trinit. 3.* Bonum hoc, & bonum illud tolle hoc, & illud, & vide ipsum bonum si potes, ita Deum videbis, non alio bono bonum, sed bonum omnis boni.

CAPUT V.

De Infinitate, & Immensitate Dei.

RESOLUTIO I. *Deus isque solus est essentialiter infinitus.*] PRIOR PARS EST DE FIDE, & probatur primo ex scriptura *Baruch. 3.* Magnus & non habet finem, excelsus, & immensus: & *Psal. 144.* Magnitudinis ejus non est finis. Quæ verba de magnitudine virtutis, seu perfectionis intelligi debent: id ipsum traditur à Patribus, fuitque definitum in Concilio Lateranensi, ut refertur in cap. firmiter, de summa Trinitate.

Probat 2. Ex eo quod Deus sit ens à se, & independens à quovis alio, hinc enim colligi solet, eum non posse habere ullam limitationem in sua entitate, cum limitatio effectuum à voluntate, aut impotentia causarum à quibus procedunt oriatur. *Confirmatur,*